

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3279/2019
12.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца малолетне АА, ББ, ВВ, чији је законски заступник ГГ и ГГ, сви из ..., чији је пуномоћник Зоран Недељковић, адвокат из ..., против туженог ДД из ..., чији је пуномоћник Дане Жигић, адвокат из ..., по тужби и противтужби ради вршења родитељског права, издржавања и о начину одржавања личних односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 295/19 од 30.05.2019. године, у седници одржаној 12.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 295/19 од 30.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизије.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1867/17 од 26.03.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиле делимично је усвојен. Ставом другим изреке, утврђено је да ће родитељско право над малолетном АА, рођеном ..., малолетним ББ, рођеним ..., и малолетним ВВ, рођеним ..., самостално вршити мајка ГГ, а да ће адреса пребивалишта малолетне деце бити адреса пребивалишта мајке. Ставом трећим изреке, уређен је лични контакт између оца ДД и малолетне деце на тај начин што ће се одвијати по моделу сваког другог викенда од петка у 18 часова до недеље у 18 часова, тако што ће отац долазити по децу, преузимати их од мајке и враћати их на адресу мајке, као и половину зимског и половину летњег распуста. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи ГГ, као законској заступници малолетне деце на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце месечно плаћа износ од 12.000,00 динара за свако дете, почев од дана пресуђења па у будуће док за то постоје законски услови, сваког првог до десетог у месецу за текући месец, мајци деце ГГ на руке. Ставом петим изреке, део захтева тужиле да се лични контакт између оца и малолетне деце одвија у контролинисам

условима у просторијама Центра за социјални рад ... у присуству радника центра за социјални рад, одбијен је. Ставом шестим изреке, део захтева тужиље преко досуђеног износа од по 12.000,00 динара на име издржавања за свако малолетно дете до траженог износа од по 35.000,00 динара за свако дете, одбијен је. Ставом седмим изреке, противтужбени захтев туженог којим је тражио да суд утврди да ће родитељско право над заједничком малолетном децом вршити отац ДД, да се обавезе мајка да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце месечно плаћа износ од по 4.000,00 динара за свако дете и да се одреди да се лични контакт одржава тако што ће мајка виђати малолетну децу сваки други петак од 10 часова од 14 часова у просторијама Центра за социјални рад, одбијен је. Ставом осмим изреке, одређена је привремена мера и обавезан тужени да тужиљи ГГ на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце месечно плаћа износ од по 10.000,00 динара за свако дете, сваког првог до десетог у месецу за текући месец, мајци малолетне деце на руке. Ставом деветим изреке, део захтева преко досуђеног износа од по 10.000,00 динара на име издржавања за свако малолетно дете до траженог износа од по 20.000,00 динара за свако дете, одбијен је. Ставом десетим изреке, одређено је да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања поступка, а ставом једанаестим изреке, да жалба против решења не задржава извршење. Ставом дванаестим изреке, предлог туженог за одређивање привремене мере да родитељско право над малолетном децом самостално врши отац, да се тужиља ГГ обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце месечно плаћа износ од 4.000,00 динара по детету, најкасније до десетог у месецу за текући месец, почев од дана пресуђења па на даље док за то постоје законски услови, као и да се лични контакт између мајке и малолетне деце одвија сваки други петак од 10 часова до 14 часова у просторијама Центра за социјални рад уз надзор стручног лица, као и да се тужиљи ГГ забрани да води децу ван граница територије Републике Србије, без сагласности оца, ДД, одбијен је. Ставом тринаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 295/19 од 30.05.2019. године жалба против првостепене пресуде делимично је усвојена, делимично одбијена. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу одлуке о начину одржавања личних односа између малолетних тужилаца АА, ББ и ВВ, са туженим ДД и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Ставом трећим изреке, првостепена пресуда потврђена је у преосталом, побијеном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и захтеву тужилаца за одређивање привремене мере, одбијајућем делу одлуке о противтужбеном захтеву и захтеву туженог за одређивање привремене мере и парничним трошковима.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свим законом прописаних разлога.

Испитујући правилост побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци АА, рођена ..., ББ, рођен ... и ВВ, рођен ... су деца тужиље ГГ и туженог. Тужени је рођен године, ожењен је и поред тужилаца има још четворо брачне и једно ванбрачно дете. Са својом породицом живи у стану у ..., који је власништво његове супруге, која је, према његовим наводима, имућна. Није запослен, приходе остварује нелегалном организацијом игара на срећу, због чега је више пута био у притвору. Тужени је био власник три пословна простора, сада два, с обзиром да је један пословни простор продао за 55.000 евра, од ког новца се издржава. Тужиоци су живели у трособном стану у ..., који је био власништво туженог, а након што је тужени тај стан поклонио својој најстаријој ћерки, тужиоци су се преселили у породичну кућу родитеља тужиље ГГ, која се налази у ..., у којој постоје адекватни услови за живот деце. У кући живи и мајка тужиље ГГ, која има ... година, пензионер је, са пензијом од 8.000,00 динара. Тужиља ГГ није запослена, корисник је социјалне помоћи и по том основу месечно прима 26.000,00 динара, кратко време је радила у трафици, када је зарађивала 80 евра месечно. Према налазу и стручном мишљењу оба органа старатељства, Центра за социјални рад ... и Центра за социјални рад ..., у најбољем интересу малолетне деце је да буду поверена мајци, која се о њима брине и стара од рођења, која има потребне способности за исправно подизање деце и мотивисана је да се брине о њима. Малолетна деца нису успела да остваре ближу везу са оцем, показују незаинтересованост за виђање са оцем, желе да живе са мајком, која досадашњим начином старања о њима није довела у сумњу своју родитељску компетенцију. Редовно похађају претшколску установу и вртић. Потребне малолетне деце су од 20.000,00 до 25.000,00 динара месечно. Тужени је на име идржавања деце у два наврата дао по 15.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су заједничку децу тужиље ГГ и туженог поверили тужиљи ГГ и обавезали туженог да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце плаћа од по 12.000,00 динара месечно за свако дете.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право прописано чланом 67. и 77., у вези са чланом 6. и 266. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/05), када су заједничку малолетну децу тужиље ГГ и туженог поверили тужиљи ГГ, која ће самостално вршити родитељско право. Најбољи интерес детета је правни стандард предвиђен чланом 3. Конвенције Уједињених нација о правима детета, преузет чланом 6. и 266. став 1. Породичног закона и цени се према околностима сваког конкретног случаја. У овом случају мајка деце, тужиља ГГ, која је била самостални негујући родитељ, има све квалитете да удовољи обавези самосталног вршења родитељског права, а деца су се адаптирала на ситуацију раздвојеног живота родитеља и успешно наставила правилан раст и развој, уз јасно и недвосмислено мишљење да желе да наставе заједнички живот са мајком, па је стога правилан закључак

нижестепених судов да је у најбољем интересу малолетне деце да родитељско право самостално врши мајка, тужила ГГ.

Неосновано се ревизијом туженог указује да је требало одредити извођење доказа вештачењем на околност подобности родитеља за вршење родитељског права, с обзиром на то да је правилно одбијен овај предлог туженог и правилно цењено да је путем налаза и стручног мишљења оба органа старатељства, Центра за социјални рад ... и Центра за социјални рад ..., утврђено да је мајка способна да се стара о малолетној деци, као и да је у најбољем интересу малолетне деце да буду поверена мајци, која се о њима брине и стара од рођења, а тужени није учинио вероватним своје наводе да се мајка не стара о малолетној деци, да је алкохоличарка, да малолетна деца просјаче и имају криминогено понашање.

Нижестепени судови су правилном применом члана 154., 160., 161., 162. и 266. Породичног закона, обавезали туженог да на име издржавања малолетне деце плаћа по 12.000,00 динара месечно. Приликом одлучивања о висини доприноса за издржавање малолетне деце, нижестепени судови су правилно ценећи узраст деце, трошкове који су на месечном нивоу потребни за њихово издржавање, као и минималну суму издржавања-накнаду за хране и лица у породичном смештају коју периодично утврђује надлежно министарство у складу са законом, и на основу члана 232. Закона о паричном поступку, правилно утврдили укупне потребе малолетне деце на месечном нивоу у износу од 20.000,00 до 25.000,00 динара. При томе правилно су цењене и могућности туженог, који иако је незапослен, има могућности да наведеним износом доприноси њиховом издржавању, с обзиром да је продао једну од непокретности за 55.000 евра, који новац користи за издржавање, да поседује имовину, па је стога правилном применом чланова 154. став 1, 160. и 162. Породичног закона правилно обавезан да доприноси издржавању малолетне деце износом у висини од једне половине дела њихових утврђених месечних потреба. Осим тога из утврђеног чињеничног стања следи да је тужени доброг здравственог стања, радно способан и у годинама када може да ради.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом чл. 414. Закона о парничном поступку.

С обзиром на то да тужени није успео у поступку по ревизији, то је овај суд сагласно члану 165. у вези са чланом 153. и 154. Закона о парничном поступку одбио захтев туженог за накнаду трошкова на име састава ревизије и одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић